

Még egyszer a HH-ről

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 8. szám, 2020. február 21.

A HungarHotels privatizációjával kapcsolatban írt észrevételemre a január 31-i számban válaszolt Mihályi Péter, *A HungarHotels-botránytól a Bokros-csomagig* című cikk szerzője (ÉS, 2019/51-52., dec. 19.). Sokáig töprengtem, hogy egyáltalán reagáljak-e válaszára, mert úgy gondoltam, hogy 25 évvel az ügy után talán egy kulturált szakmai vita keretében polemizálhatunk a HH privatizációjáról. Nem ez történt. A szerző reakciója egyik részemről elvárt kritériumnak sem felelt meg. Válaszában szakmai érvek nem hangoztak el. Semmi bizonyíték nem volt arra, hogy ez korrupciós ügy lett volna.

A KEI vizsgálata soha nem is állította, hogy ez az lett volna. A KEI az értékesítés üzleti hasznosságát sem vonta kétségbe, a felkérés sem erről szólt. A hivatal csak és kizárólag – a miniszterelnöki felkérésnek megfelelően – az ár és érték arányokban foglalt állást, és szakmailag megalapozatlannak tartotta az AVÜ által javasolt alacsony eladási árat. Bartha Ferenc tragikus halálát pedig ehhez az ügghöz kapcsolni, úgy érzem, dőreség.

Amiért mégis írok, azt a „vak lónak” aposztrofált KEI lekezelése váltotta ki. Most, 25 évvel az esemény után is állítom, a KEI öt nap alatt megalapozott és utólag financiálisan is igazolt szakmai anyagot készített. Úgy látszik, hogy ebben a történetben még a vak lónak is volt annyi üzleti érzéke, hogy észrevegye az ár-érték aránytalanságot, és így nem az ment a falnak, hanem azok, akik akkor és akkora összegért szerették volna a szállodaláncot megszerezni.

Abban nem tudom megakadályozni a szerzőt, hogy Horn Gyula porladó karjaival szkanderozzon, ez szíve joga. Amennyiben azonban ezt teszi, javaslom, nagyobb tárgyilagossággal tegye.

(A szerző a KEI volt vezetője)